

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 2 grudnia 2014 r.

Sąd Okręgowy w Poznaniu w XVII Wydziale Karnym – Odwoławczym

w składzie:

Przewodniczący: SSO Piotr Gerke (spr.)

Protokolant : st. prot. sęd. Agnieszka Słuja

przy udziale oskarżyciela publicznego – funkcjonariusza Urzędu Celnego w Poznaniu Moniki Falenty

po rozpoznaniu w dniu 2 grudnia 2014 r.

sprawy **M. B.**,

oskarżonego z art. 65§1 i 3 k.k.s. i art. 91§4 k.k.s. w zw. z art. 7§1 k.k.s.,

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Środzie Wlkp. z dnia 9 lipca 2014 r., sygn. akt VII K 129/14,

I. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok, uznając apelację za oczywiście bezzasadną,

II. zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 620,- zł tytułem kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze.

Piotr Gerke

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 9 lipca 2014 roku w sprawie VII K 129/14 Sąd Rejonowy w Środzie Wlkp. Zamiejscowy Wydział Karny z siedzibą we Wrześni uznał oskarżonego **M. B.** za winnego tego, że w dniu 12 września 2013r. we W. na drodze krajowej nr (...) w samochodzie osobowym marki V. (...) o nr rej. (...), przewoził wyroby akcyzowe w postaci 500 paczek papierosów marki C. (...) bez znaków akcyzy po 20 szt. papierosów w każdej paczce, oznaczone jako D. F., 500 paczek papierosów marki F. z białoruskimi znakami akcyzy po 20 szt. papierosów w każdej paczce oraz 50 kartonów papierosów marki J. (...) bez znaków akcyzy po 200 szt. papierosów w kartonie bez oznaczeń, stanowiących przedmiot czynu zabronionego określonego w art. 63 § 6 w z. z art. 86 § 4 w zb. z art. 54 § 3 w zw. z art. 7 § 1 k.k.s., to jest wyrobów akcyzowych sprowadzanych na terytorium kraju bez uprzedniego oznaczenia znakami akcyzy oraz tytoniu do palenia w łącznej ilości 190 kg bez znaków akcyzy, stanowiącego przedmiot czynu zabronionego określonego w art. 63 § 6 k.k.s., tj. wyrobów akcyzowych wydanych po zakończeniu procedury zawieszenia poboru akcyzy, od których kwota należności celnej narazonej na uszczuplenie wynosi 920,00 zł, podatku akcyzowego łącznie 142.941,00 zł oraz podatku VAT 5.419,00 zł, czym wyczerpał znamiona występku z art. 65 § 1 i 3 k.k.s. i art. 91 § 4 k.k.s. w zw. z art. 7 § 1 k.k.s. i za to na podstawie art. 65 § 3 k.k.s. w zw. z art. 7 § 2 k.k.s. w zw. z art. 23 § 1 i 3 k.k.s. wymierzył mu karę grzywny w wymiarze 100 stawek dziennych po 60 zł każda stawka.

Następnie Sąd orzekł o dowodach rzeczowych oraz zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa zwrot kosztów postępowania w całości, w tym wymierzył mu opłatę w kwocie 600 zł.

Powyższy wyrok został zaskarżony **apelacją** przez **obrońcę oskarżonego**, który kwestionując rozstrzygnięcie w części dotyczącej orzeczenia o karze, zarzucił rażąco niewspółmierność kary grzywny w wymiarze 100 stawek dziennych w wysokości jednej stawki na kwotę 60 zł, jak zbyt wysoką w stosunku do czynu popełnionego przez oskarżonego.

Wobec powyższego autor apelacji wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i obniżenie grzywny do 90 stawek dziennych w wysokości jednej stawki w kwocie 50 zł.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Wniesiona apelacja okazała się **bezzasadna w stopniu oczywistym** w rozumieniu art. 457§2 k.p.k., co ma miejsce zawsze, gdy „prima facie, bez dogłębnej analizy podniesionych w niej zarzutów, expressis verbis widać, że są one nietrafne” (por. Zb. Kwiatkowski, Przegląd Sądowy 2005/9/149; tak samo m. in. Sąd Apelacyjny w Krakowie w wyrokach: z dnia 21 września 2006 r., sygn. II AKa 79/06, KZS 2006/10/19 i z dnia 28 lutego 2007 r., sygn. II AKa 26/07, KZS 2007/4/38). W realiach niniejszej sprawy owa oczywista bezzasadność apelacji obrońcy oskarżonego wyrażała się już w wysokości zaproponowanej we wniosku końcowym grzywny w stosunku do orzeczonej w zaskarżonym wyroku, nadto w jego sposobie argumentowania, sprowadzającym się do polemiki z ustaleniami i poglądami Sądu Rejonowego.

Wprawdzie – jak zauważył Sąd Najwyższy w postanowieniu z 2 sierpnia 2006 r., sygn. II KK 238/05, LEX nr 193046 – „przy oczywistej bezzasadności zarzutów apelacyjnych, Sąd odwoławczy może - dzieląc w pełni dokonaną przez Sąd meriti ocenę dowodów - uchylić się od wnikliwego odniesienia się w uzasadnieniu swojego wyroku do tych zarzutów, gdyż byłoby to jedynie zbędnym powtórzeniem zasadnej argumentacji sądu I instancji”, to jednak w realiach niniejszej sprawy konieczne jest zwrócenie uwagi na kilka aspektów zaskarżonego orzeczenia, które mimo oczywistej słabości apelacji wymagają jednak podkreślenia.

W pierwszym rzędzie zauważyć trzeba, iż w ocenie Sądu odwoławczego uzasadnienie zaskarżonego wyroku wskazuje, że Sąd Rejonowy należycie wywiązał się z zadań postawionych przed nim przez kodeks postępowania karnego, co do zasady starannie i wnikliwie ocenił kluczowe dla rozstrzygnięcia o winie i karze dowody, a wyciągnięte z tej oceny wnioski nie są sprzeczne z prawidłami logiki, wskazaniem wiedzy i doświadczenia życiowego, nadto uzasadnienie to spełnia wymogi z art. 424 k.p.k., co umożliwiło dokonanie pełnej kontroli instancyjnej – także w istotnym dla sprawy zakresie prawidłowości orzeczenia o karze wobec oskarżonego.

Odnosząc się do zarzutu rażąco niewspółmierności wymierzonej oskarżonemu kary grzywny, wskazania wymaga, iż spośród względnych przyczyn odwoławczych, również zarzut z art. 438 pkt 4 k.p.k. ma charakter całkowicie ocenny i można go zasadnie podnosić tylko wówczas, gdy kara - jakkolwiek mieści się w granicach ustawowego zagrożenia - nie uwzględnia w sposób właściwy wszystkich istotnych okoliczności wiążących się z poszczególnymi dyrektywami i wskazówkami jej wymiaru, a inaczej mówiąc, gdy granice swobodnego uznania sędziowskiego (art. 13 k.k.s.) zostały przekroczone, a orzeczona kara w odczuciu społecznym jest niesprawiedliwą.

Zatem na gruncie art. 438 pkt 4 k.p.k. nie chodzi o każdą ewentualną różnicę w ocenach co do wymiaru kary, ale o różnicę ocen tak zasadniczej natury, iż karę dotychczas wymierzoną nazwać można byłoby - również w potocznym znaczeniu tego słowa – „rażąco” niewspółmierną, to jest niewspółmierną w stopniu nie dającym się wręcz zaakceptować.

W kontekście powyższego podkreślenia wymaga, że wysokość zaproponowanej we wniosku końcowym apelacji grzywny w wymiarze 90 stawek dziennych po 50 zł stawka w stosunku do orzeczonej w zaskarżonym wyroku kary w wymiarze 100 stawek dziennych po 60 zł każda stawka w żaden sposób nie spełnia omawianego kryterium rażąco niewspółmierności.

Sąd odwoławczy, w pełni dzieląc definicję „rażąco niewspółmierności” jednolicie prezentowaną przez doktrynę i orzecznictwo oraz oceniając z kolei trafność rozstrzygnięcia Sądu I instancji w tym zakresie stwierdził, iż wymierzonej

oskarżonemu kary grzywny nie sposób uznać za rażąco niewspółmiernie surową. Sąd Rejonowy przekonująco i zgodnie z zasadami obiektywizmu i indywidualizacji kary przedstawił okoliczności wpływające na jej wymiar, baczyl, by były one adekwatne do stopnia winy sprawcy i społecznej szkodliwości czynu, nadto uwzględniały jego właściwości i warunki osobiste, sposób życia przed popełnieniem czynu oraz zachowanie się po jego popełnieniu. Nadto uwzględnił elementy związane ściśle z naruszeniem prawa finansowego, w tym rodzaj i rozmiar ujemnych następstw czynu oraz rodzaj i stopień naruszenia ciążącego na sprawcy obowiązku finansowego.

W szczególności Sąd prawidłowo ustalił katalog okoliczności obciążających, a niedocenionych przez obrońcę oskarżonego, a zwłaszcza: wysoki stopień społecznej szkodliwości czynu, działanie z premedytacją, wysoką wartość podatku VAT i akcyzowego narażonych na uszczuplenie i wysoki stopień zawinienia, ale także okoliczności łagodzących, trafnie dopatrując się ich jedynie w jego przyznaniu się do winy i uprzedniej niekaralności. Podkreślenia wymaga, że apelujący wskazał, iż ww. okoliczności łagodzące zostały przez Sąd rozważone i ocenione, a jedynie ogranicza się on do prostej polemiki ze sposobem uczynienia tego przez organ procesowy.

W tym kontekście i w sytuacji, gdy górna granica ustawowego zagrożenia za przypisane oskarżonemu przestępstwo wynosiła 720 stawek dziennych (przy czym przestępstwo zagrożone jest tylko karą grzywny), to wymierzenie przez Sąd Rejonowy kary w wymiarze poniżej jednej siódmej tego zagrożenia, tj. 100 stawek dziennych, w żadnej mierze nie pociągało za sobą jej rażącej surowości w rozumieniu art. 438 pkt 4 k.p.k.

Podobnie brak podstaw do podnoszenia rażącej niewspółmierności kary w odniesieniu do wysokości jednej stawki dziennej grzywny. Sąd miał tu na względzie sytuację materialną i rodzinną oskarżonego i zasadnie uznał, że aktualne jego pozostawanie bez stałego zatrudnienia nie przekreśla możliwości uzyskania przez niego zatrudnienia w przyszłości. Nadto mając na uwadze fakt, że zgodnie z art. 23 § 3 k.k.s. wysokość stawki dziennej nie może być niższa niż 1/30 minimalnego wynagrodzenia za pracę, stawki dziennej określonej w zaskarżonym wyroku na 60 zł nie sposób uznać za niemieszczącą się w możliwościach finansowych oskarżonego i tym samym rażąco niewspółmierną. Zatem podniesiony w tym zakresie zarzut uznać należy za oczywiście bezzasadny, zaś stanowisko autora apelacji za wyłącznie polemiczne.

Mając na uwadze całokształt poczynionego wyводу, Sąd odwoławczy zaakceptował w całości wysokość wymierzonej M. B. - zawierającej się w ramach sędziowskiego uznania w rozumieniu art. 13 k.k.s. kary grzywny, jak i uzasadniające je rozważania Sądu I instancji, uznając, iż dolegliwość, jaka spotka oskarżonego, jest trafna, wyważona i należyście uwzględniła przesłanki jej wymiaru.

Z tych też względów Sąd Okręgowy nie podzielił argumentacji zawartej w apelacji obrońcy oskarżonego, nie znajdując podstaw do zmiany zaskarżonego orzeczenia w kierunku postulowanym w tym środtku odwoławczym.

Konsekwencją powyższego było uznanie apelacji za oczywiście bezzasadną. Dlatego też, jak również nie dopatrując się z urzędu żadnej z okoliczności, o których mowa w art. 439 k.p.k. i art. 440 k.p.k., Sąd Okręgowy na podstawie art. 437§1 k.p.k. w zw. z art. 113§1 k.k.s. **utrzymał zaskarżony wyrok w mocy.**

Rozstrzygnięcie o **kosztach procesu za postępowanie odwoławcze** na rzecz Skarbu Państwa znajduje oparcie w przepisach art. 627 k.p.k. w zw. z art. 634 k.p.k. (stosowanych na podstawie art. 113§1 k.k.s.) oraz art. 1, art. 3 ust. 1 w zw. z art. 8 i art. 21 pkt 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (jedn. tekst: Dz. U. z 1983 r. nr 49 poz. 223 ze zm.), a także § 1 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 18 czerwca 2003 r. w sprawie wysokości i sposobu obliczania wydatków Skarbu Państwa w postępowaniu karnym (t.j. Dz. U. z 2013 r. poz. 663).

SSO Piotr Gerke